

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ЈП СЛУЖБЕНИ ЛИСТ СРЈ - Београд
Јована Ристића 1 - Жиро - рачун
40802-603-0-5021943

Петак 6. децембар 2002.
БЕОГРАД
БРОЈ 66

Цена овог броја је 110,00 динара.
Претплатна цена на „Службени лист СРЈ” и
„Службени лист СРЈ - Међународни уговори” за
2002. годину износи 10.800 динара плус порез на промет

693.

На основу члана 78. тачка 4) Устава Савезне Републике Југославије, а у вези са чланом 70. став 1. Закона о Народној банци Југославије, Савезна скупштина, на седници Већа грађана од 27. новембра 2002. године и на седници Већа република од 13. новембра 2002. године, донела је

О Д Л У К У

О ПОТВРЂИВАЊУ ГОДИШЊЕГ РАЧУНА НАРОДНЕ БАНКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА 2001. ГОДИНУ

Потврђује се Годишњи рачун Народне банке Југославије за 2001. годину, који је гувернер Народне банке Југославије донео својом одлуком О бр. 82 од 28. јуна 2002. године.

Савезна скупштина

АС бр. 325
27. новембра 2002. године
Београд

Председник Већа република
мр **Срђа Божовић**, с. р.

Председник Већа грађана
проф. др **Драгољуб Мићуновић**, с. р.

694.

На основу члана 99. тачка 1. Устава Савезне Републике Југославије, а ради извршења члана 4. Бечке конвенције о конзуларним односима, Савезна влада доноси

Р Е Ш Е Њ Е

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗА ОТВАРАЊЕ КОНЗУЛАТА РЕПУБЛИКЕ НАМИБИЈЕ У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ ЈУГОСЛАВИЈИ, СА СЕДИШТЕМ У БЕОГРАДУ

1. Даје се сагласност за отварање Конзулата Републике Намибије у Савезној Републици Југославији, са седиштем у Београду, са конзуларним подручјем које обухвата целокупну територију Савезне Републике Југославије.

2. Савезно министарство за иностране послове ће дипломатским путем обавестити Министарство иностраних послова Републике Намибије о сагласности Савезне владе да се отвори Конзулат Републике Намибије у Савезној Републици Југославији, са седиштем у Београду.

Савезна влада

Е. п. бр. 231
5. децембра 2002. године
Београд

Председник
Драгиша Пешић, с. р.

695.

На основу члана 14. став 2. Закона о царинској служби („Службени лист СФРЈ”, бр. 56/80 и 49/87), директор Савезне управе царина доноси

Р Е Ш Е Њ Е

О ПОЧЕТКУ РАДА ЦАРИНСКЕ ИСПОСТАВЕ ЦАРИНАРНИЦЕ КРАЉЕВО, НОВИ ПАЗАР

1. Царинска испостава, Царинарнице Краљево, Нови Пазар, почиње да ради 1. јануара 2003. године.

2. Ово решење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

03/1 Број Д-13229/1
20. новембра 2002. године
Београд

Директор
Савезне управе царина
Владан Беговић, с. р.

696.

На основу члана 11. став 2. Закона о генетички модификованим организмима („Службени лист СРЈ”, бр. 21/2001), савезни министар привреде и унутрашње трговине прописује

П Р А В И Л Н И К

О САДРЖИНИ И ПОДАЦИМА РЕГИСТРА ГЕНЕТИЧКИ МОДИФИКОВАНИХ ОРГАНИЗАМА И ПРОИЗВОДА ОД ГЕНЕТИЧКИ МОДИФИКОВАНИХ ОРГАНИЗАМА

Члан 1.

Овим правилником прописују се садржина и подаци који се воде у Регистру генетички модификованих организама (у даљем тексту: ГМО) и производа од ГМО за које је савезна организација надлежна за послове ограничене употребе, производње и промета ГМО и производа од ГМО издала решење којим одобрава ограничену употребу, увођење у производњу или стављање у промет ГМО и производа од ГМО.

Члан 2.

Регистар ГМО и производа од ГМО садржи следеће податке: назив и седиште подносиоца пријаве, број и датум пријаве, број и датум решења којим се одобрава ограничена употреба, увођење у производњу или стављање у промет ГМО и производа од ГМО, врста (уобичајени назив), латински назив, нова особина (својство), нови ген, извор новог (унетог) гена, место увођења и број места гена, временско ограничење решења којим се одобрава ограничена употреба, увођење у производњу или стављање у промет ГМО и производа од ГМО.

Члан 3.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Бр. 1669/1
5. децембра 2002. године
Београд

Савезни министар привреде
и унутрашње трговине
Петар Тројановић, с. р.

697.

На основу члана 16. Закона о производњи и промету лекова („Службени лист СРЈ”, бр. 18/93 и 37/2002), Савезни секретаријат за рад, здравство и социјално старање прописује

П Р А В И Л Н И К

**О ИЗМЕНАМА ПРАВИЛНИКА О УСЛОВИМА КОЈЕ
МОРАЈУ ИСПУЊАВАТИ ПРЕДУЗЕЋА И ДРУГА ПРАВНА
И ФИЗИЧКА ЛИЦА КОЈА ВРШЕ ПРОМЕТ ЛЕКОВА,
ПОМОЋНИХ ЛЕКОВИТИХ СРЕДСТАВА И
МЕДИЦИНСКИХ СРЕДСТАВА**

Члан 1.

У Правилнику о условима које морају испуњавати предузећа и друга правна и физичка лица која врше промет лекова, помоћних лековитих средстава и медицинских средстава („Службени лист СРЈ”, бр. 16/94 и 9/97) у члану 5. став 1. речи: „15 m²” замењују се речима: „20 m²”, а речи: „8 m²” – речима: „10 m²”.

Члан 2.

У члану 7. став 3. речи: „70 m²” замењују се речима: „160 m²”.

Члан 3.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Бр. 3/1–02–0001/2002–8
5. децембра 2002. године
Београд

По овлашћењу председника
Савезне владе
Милош Кнежевић, с. р.

698.**О Д Л У К А**

**О ОДБИЈАЊУ ПРЕДЛОГА ДА СЕ УТВРДИ ДА ОДРЕДБЕ
ЧЛАНА 24. СТАВ 1, 2, 3. И 4. ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ПРАВА И
СЛОБОДА НАЦИОНАЛНИХ МАЊИНА И ОДРЕДБЕ
ЧЛАНА 4. И ЧЛАНА 8. СТАВ 2. ПРАВИЛНИКА О НАЧИНУ
РАДА СКУПШТИНЕ ЕЛЕКТОРА ЗА ИЗБОР САВЕТА
НАЦИОНАЛНИХ МАЊИНА НИСУ САГЛАСНЕ СА
УСТАВОМ СРЈ**

1. Савезни уставни суд, на седници одржаној 3. септембра 2002. године утврдио је да је предлогом Демократске странке војвођанских Мађара, од 14. августа 2002. године, покренут поступак за оцењивање уставности одредаба члана 24. ст. 1, 2, 3. и 4. Закона о заштити права и слобода националних мањина („Службени лист СРЈ”, бр. 11/2002) и одредаба члана 4. и члана 8. став 2. Правилника о начину рада скупштине електора за избор савета националних мањина („Службени лист СРЈ”, бр. 41/2002) и одредио доносиоцима оспорених аката рок од 15 дана од дана доставе предлога Демократске странке војвођанских Мађара ради давања одговора.

У току поступка Суду је достављен предлог Удружења за заштиту историјских споменика културе и неговања националне баштине „Нађ Шандор” у Новом Саду, и иницијатива Јанка Холика из Новог Сада, којима се захтева оцена уставности истих одредаба чију је уставност оспорила и Демократска странка војвођанских Мађара, па је Суд, на седници одржаној 24.9.2002. године, одлучио да се, на основу члана 14. Пословника Савезног уставног суда, ови предмети споје са предметом Демократске

странке војвођанских Мађара ради вођења јединственог поступка и доношења једне одлуке.

2.1. Оспореним одредбама Закона о заштити права и слобода националних мањина прописано је: да ће до доношења Закона о изборним правилима за избор националних савета, те савете бирати скупштине електора националних мањина (члан 24. став 1); да електори националних мањина из става 1. могу бити савезни и републички посланици и посланици у скупштинама аутономних покрајина који су на те функције изабрани због своје припадности националној мањини, или који се изјашњавају као припадници мањине и говоре језик мањине (члан 24. став 2); да електори националних мањина из става 1. могу бити и одборници који припадају националној мањини, а изабрани су у јединицама локалне самоуправе у којима је мањински језик у службеној употреби (члан 24. став 3); да право да буде електор има и сваки грађанин који се изјашњава као припадник националне мањине и његову кандидатуру подржава најмање 100 припадника националне мањине са бирачким правом, или га кандидује једна национална организација или удружење националне мањине (члан 24. став 4).

2.2. Оспореним одредбама Правилника о начину рада скупштине електора за избор савета националних мањина прописано је: да лице које има право да буде електор подноси писмену изјаву о својој националној припадности (члан 4); и да Савезно министарство националних и етничких заједница упућује писмени позив на електорску скупштину свим електорима који су поднели потпуне пријаве (члан 8. став 2).

3.1. Подносиоци предлога и иницијативе, у тим поднесцима, као и на јавној расправи, су, у суштини, навели: да је оспореним одредбама члана 24. ст. 1, 2, 3. и 4. Закона прописани начин избора националних савета путем скупштине електора националних мањина несагласан са изборним правилима која су утврђена чланом 80. став 2. Устава СРЈ за избор савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине који се бирају на непосредним изборима, тајним гласањем; и да су оспорене одредбе члана 24. ст. 2, 3. и 4. несагласне са одредбама члана 20. став 1. Устава СРЈ, јер се њима прописује разлика између грађана – електора, с обзиром на њихово лично својство у односу на које долазе у могућност да себе истичу као кандидате за електоре.

3.2. Даље се наводи, да је оспорена одредба члана 24. став 1. Закона у супротности са одредбом члана 19. став 13. истог Закона, јер се њоме, без правног основа, прејудичира неко могуће другачије решење из Закона који тек треба да се донесе.

3.3. Истакли су, да је одредба члана 4. оспореног Правилника несагласна са чланом 45. став 2. Устава СРЈ, будући да, на основу тог члана, нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности, како је то прописано оспореном одредбом.

3.4. И на крају, да одредба члана 8. став 2. оспореног Правилника није сагласна са чланом 26. Устава СРЈ, јер се том одредбом омогућава, не само непотребна политичка контрола Министарства над процесом конституисања скупштине електора, него је Министарство само себи прописало право да одлучује који је кандидат за електора поднео потпуну пријаву, а да није прописано право на двостепеност одлучивања о том законом утврђеном праву.

3.5. Представник Већа грађана Савезне скупштине на јавној расправи је изнео мишљење да су оспорене одредбе Закона сагласне са Уставом СРЈ, јер су њима обезбеђене правне претпоставке путем којих припадници националних мањина могу остваривати посебна права утврђена Уставом СРЈ, ради чега је потребно и утврдити припадност грађана одређеној националној мањини.

Представници Савезног министарства националних и етничких заједница, у одговору на дати предлог, као и на јавној расправи, навели су: да оспорена одредба члана 4. наведеног Правилника није сагласна са чланом 45. став 2. Устава СРЈ, јер њоме није прописана дужност грађанина да се изјашњава о националној припадности; да прописана могућност да неко лице које има право да буде електор за избор савета националних мањина то право користи подношењем писмене изјаве о националној припадности не значи и да је то лице у обавези да се изјасни о својој националној припадности, будући да је ко-

ришћење тога права факултативно и оно се не може изједначавати са дужношћу; да изостављање одредбе о двостепености одлучивања у поступку сазивања скупштине електора за избор савета националне мањине, односно у поступку провере потпуности поднете пријаве електора за наведену скупштину, не чини оспорену одредбу члана 8. став 2. наведеног Правилника несагласном са чланом 26. Устава СРЈ; да правну празнину оспореног Правилника у погледу правне заштите и двостепености у одлучивању, у наведеном погледу, треба попунити примењивањем одредаба Закона о општем управном поступку, у складу са правилима да се општи прописи примењују у случају да другачије није одређено посебним прописом; да се, у случају да неко лице које има право да буде електор не добије писмени позив од надлежног савезног министарства за учешће на скупштини електора, може сматрати, у складу са чланом 208. Закона о општем управном поступку, тзв. ћутањем администрације, односно доношењем негативне одлуке, што отвара, по том Закону, правну могућност правне заштите путем жалбе, па и тужбе у управном спору; и на крају предлажу да се дати предлог одбије као неоснован.

Присутни експерти на јавној расправи изнели су своја мишљења у погледу уставности оспорених одредаба члана 24. ст. 2, 3. и 4. Закона. Према схватању једног експерта, наведене одредбе су дискутабилне у погледу њихове уставности, будући да је њима прописана позитивна дискриминација унутар позитивне дискриминације националних мањина поводом права да буду електори за скупштину која бира савет мањинске самоуправе, јер једни стичу звање електора по основу статуса изабраног представника националне мањине на општим изборима (савезни, републички, покрајински, локални), а други тек ако добију подршку најмање сто припадника националне мањине са бирачким правом, или ако их кандидује једна национална организација или удружење националне мањине. По мишљењу другог експерта, наведене оспорене одредбе су сагласне са Уставом СРЈ, будући да се на основу тих одредаба право кандидовања за електора остварује под једнаким условима за све припаднике националне мањине, било у поступку избора за представника националне мањине на општим изборима, или у поступку кандидовања од најмање сто припадника националне мањине са бирачким правом, или од одређене организације или удружења националне мањине.

4. Одредбама Устава СРЈ утврђено је: да су грађани једнаки без обзира на националну припадност, расу, пол, језик, веру, политичко или друго уверење, образовање, социјално порекло, имовно стање и друго лично својство и да су сви пред законом једнаки (члан 20. ст. 1. и 2); да свако има право на једнаку заштиту својих права у законом утврђеном поступку, те да се свакоме јамчи право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу (члан 26); да се јамчи слобода изражавања националне припадности и културе, као и употреба свог језика и писма, и да нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности (члан 45); да припадници националних мањина имају право на школовање на свом језику, у складу са законом, и право на јавно обавештавање на свом језику (члан 46); да припадници националних мањина имају право да, у складу са законом, оснивају просветне и културне организације или удружења који се финансирају на начелу добровољности, а држава их може помагати (члан 47); да Веће грађана Савезне скупштине сачињавају савезни посланици изабрани у републикама чланицама на непосредним изборима, тајним гласањем, тако што се по један савезни посланик бира на 65000 бирача, с тим што се у републици чланица бира најмање 30 савезних посланика (члан 80. став 2).

Савезни уставни суд, полазећи од наведеног, као и изнетог мишљења научних и јавних радника на јавној расправи, оценио је да дати предлог, да се утврди неуставност оспорених одредаба, није основан.

4.1. У погледу оспорене одредбе члана 24. став 1. Закона, та неоснованост, према схватању Суда, произлази стога што она није у супротности са чланом 81. став 2. Устава СРЈ. Том одредбом се прописује посредан начин избора националних савета на седници скупштине електора националних мањина, а не непосредан избор, тајним гласањем, како је то утврђено чланом 81. став

2. Устава СРЈ за избор савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине.

Наиме, наведеном оспореном одредбом прописан је начин избора националних савета, а одредбом члана 81. став 2. Устава СРЈ утврђен је начин избора савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине. Утврђени начин избора посланика у Веће грађана Савезне скупштине, као општег представничког органа свих грађана СР Југославије, је у складу са демократским принципом да власт у једној држави припада грађанима који непосредно, тајним гласањем, врше избор посланика у тај орган. С друге стране, органи самоуправе националних мањина нису представнички органи свих грађана, већ органи само припадника националних мањина, па је на основу Устава СРЈ, начин избора представника у те органе ствар посебног законодавног уређења. Дакле, тим одредбама уређена су два различита питања у погледу начина избора два различита органа, па, због тога, те одредбе и не могу бити међусобно несагласне, будући да се међусобна несагласност више и ниже опште норме, у њиховој хијерархији, може доводити у питање само ако се тим нормама уређује исто питање или исти друштвени однос. Другим речима, пошто одредбом члана 81. став 2. Устава СРЈ, као ни другим одредбама Устава СРЈ, није утврђен начин избора националних савета (органа самоуправе националних мањина у области културе, образовања, употребе језика и информисања), то прописани начин њиховог избора, посредним путем, и не може бити несагласан са одредбама Устава СРЈ. Ствар је целисходности законодавне политике да ли ће се законом прописати непосредан или посредан избор националних савета, о чему, на основу Устава СРЈ, Савезни уставни суд није надлежан да одлучује, јер то питање, како је већ наведено, Уставом СРЈ није уређено.

4.2. Неосновани су наводи датих предлога и иницијативе да су оспорене одредбе члана 24. ст. 2, 3. и 4. наведеног Закона несагласне са чланом 20. став 1. Устава СРЈ, јер се тим одредбама, по основу личних својстава грађана, наводно прописује њихова неједнакост у остваривању права вршења функције електора у скупштини електора националних мањина.

Одредбом члана 20. став 1. Устава СРЈ утврђена је једнакост и недискриминација грађана по основу националне припадности, расе, пола, језика, вере, политичког или другог уверења, образовања, социјалног порекла, имовног стања и других личних својстава, а одредбама чл. 45, 46, 47. и 48. Устава СРЈ утврђена су посебна права и слободе припадника националних мањина.

Одредбама члана 2. параграф 1. и члана 27. Међународног пакта о грађанским и политичким правима („Службени лист СФРЈ”, број 7/71), који је саставни део правног поретка Савезне Републике Југославије, прописано је: да се државе чланице овог пакта обавезују да поштују и гарантују свим лицима која се налазе на њиховој територији и која потпадају под њихову надлежност, права призната тим пактом, без обзира нарочито на расу, боју, пол, језик, веру, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, имовно стање, рођење или сваку другу околност (члан 2. параграф 1); да у државама где постоје етничке, верске или језичке мањине, лица која припадају тим мањинама не могу бити лишена права да имају, заједно са другим члановима своје групе, свој посебни културни живот, да испољавају и упражњавају своју сопствену веру или да се служе својим језиком (члан 27).

Стални суд међународне правде још 1935. године утврдио је став да заштита мањина има циљ да им обезбеди могућност мирног живота са остатком становништва, уз истовремено очување њихових особености. За остваривање тога циља, према ставу тога Суда, неопходна су два услова. Први је да се осигура да су припадници расних, верских или језичких мањина у основама потпуно изједначени са другим држављанима дате државе. Други је да се осигурају одговарајућа средства за очување мањинских карактеристика и традиција. Према ставу наведеног Суда: „ова два захтева су свакако блиско повезана јер не би постојала истинска једнакост између већинског и мањинског становништва ако би потоње било лишено својих институција и тиме натерано да се одрекне онога што га у бити чини мањином”.

Поткомисија Комисије за људска права УН на свом првом заседању 1947. године, расправљајући о дискриминацији и заштити мањина, утврдила је следећи став: „Заштита мањина јесте заштита недоминирајућих групација које, уопште, желећи једнакост са већином у односима према њима, желе да их у некој мери третирају и као различите, како би очували основне карактеристике које поседују и које их разликују од већинског дела становништва. Заштита се подједнако односи на појединце који припадају таквим групацијама и који желе исту заштиту. Даље следи да је однос разликовања таквих групација или појединаца који припадају тим групацијама оправдан кад је исказан у интересу њиховог задовољења и добробити заједнице као целине.”

Дакле, из претходно наведених одредаба Устава СРЈ, Међународног пакта о грађанским и политичким правима, става Сталног суда међународне правде и става Комисије за људска права УН и њене Поткомисије, потврђује се теза да су спречавање дискриминације, с једне стране, и имплементација посебних мера за заштиту мањина, с друге стране, само два аспекта истог проблема: одбране основних људских права. У том смислу, проблем етничких, језичких или верских групација, познатих као националне мањине, има два главна аспекта: а) правичан захтев свих таквих групација за једнаким поступањем, као и према већинском делу становништва и б) захтев мањинских групација за посебним мерама заштите, поред права која су призната целокупном становништву.

Оспореним одредбама члана 24. ст. 2, 3. и 4. прописане су управо посебне мере заштите права националних мањина којима се привремено регулише начин избора националних савета као органа националних мањина у области културе, образовања, употребе језика и информисања, а у циљу очувања, развоја и изражавања етничке, културне, језичке и других посебности националних мањина, које су им, Уставом СРЈ и чланом 15. Оквирне конвенције о заштити националних мањина Савета Европе, утврђене.

Међутим, према мишљењу подносилаца предлога и иницијативе, у погледу насталог уставно-судског спора поводом ових одредаба, поставља се основно питање: да ли се њима грађани – припадници одређене националне мањине – доводе у неједнак положај, који је Уставом СРЈ забрањен, у погледу начина остваривања права на избор електора у скупштину електора националне мањине, будући да поједини припадници националне мањине могу то право остварити по основу њиховог избора на општим изборима, а други по основу подршке њиховој кандидатури од најмање сто припадника националне мањине са општим правом гласа, или ако буду кандидовани од једне организације или удружења националне мањине.

По мишљењу Савезног уставног суда, наведене оспорене одредбе нису несагласне са Уставом СРЈ. Наиме, тим одредбама сви припадници одређене националне мањине су доведени у једнак положај у односу на своја лична својства и у једнак положај пред законом, будући да је свим грађанима – припадницима националне мањине, омогућено да буду електори скупштине националне мањине и чланови националног савета, без обзира на њихова лична својства у моменту избора у наведене самоуправне органе националне мањине. Ово стога, што сви грађани – припадници националне мањине, под истим условима и по истим правилима, могу бити изабрани за савезног и републичког посланика, или посланика у скупштини аутономне покрајине или за одборника у скупштини локалне самоуправе, или могу бити подржани од најмање 100 припадника националне мањине или кандидовани од националне организације или удружења националне мањине и тиме постати електори у скупштини електора националних мањина, па и чланови савета националне мањине. Ствар је целисходности законодавне политике да електори скупштине електора националних мањина могу бити наведени грађани – припадници националне мањине, као што је ствар целисходности да ли ће се законом прописати да наведени електор може бити само пунолетни грађанин – припадник одређене националне мањине – ако његову кандидатуру подржи одређени број припадника националне мањине са бирачким правом.

Наиме, према схватању Савезног уставног суда, оспореним одредбама се обезбеђује тзв. позитивна дискриминација у реализацији мањинског права утврђеног Уставом СРЈ и међународним актима под једнаким условима за све припаднике националне мањине, па се, због тога, њима не укидају нити ограничавају Уставом СРЈ утврђене слободе и права човека и грађанина, па ни права грађана на једнакост, без обзира на њихова лична својства утврђена чланом 20. став 1. Устава СРЈ.

4.3. У погледу одредаба члана 4. оспореног Правилника, тачни су наводи датих предлога и иницијативе да је одредбама члана 45. Устава СРЈ зајемчена слобода изражавања националне припадности и да нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности, те да је оспореном одредбом члана 4. Правилника прописано да лице које има право да буде електор подноси писмену изјаву о својој националној припадности.

Међутим, Савезни уставни суд је утврдио да нема основа да се утврди да се оспореном одредбом поврђене наведени члан Устава СРЈ. Пре свега, оспореном одредбом није прописана дужност (обавеза) припадника националне мањине, који има право да буде електор скупштине електора националне мањине, да се изјашњава о својој националној припадности, већ је њоме прописано само право тога лица, ако жели да врши наведену функцију, да поднесе наведену писмену изјаву. Другим речима, лицу, на кога се односи оспорена одредба, обезбеђена је Уставом СРЈ утврђена слобода изражавања националне припадности и он слободном вољом одлучује да ли ће ту слободу изражавања своје националне припадности користити или неће, у конкретном случају.

Наиме, према схватању Савезног уставног суда, та одредба спада у једну од типичних одредаба којом се обезбеђује позитивна дискриминација националних мањина у погледу права утврђеног Уставом СРЈ у областима културе, језика, информисања и образовања, јер је један од услова реализације тих права управо да се електори скупштине електора националних мањина и осећају као припадници тих националних мањина, будући да су права електора и прописана само за припаднике националних мањина.

4.4. Савезни уставни суд је оценио да се оспореном одредбом члана 8. став 2. Правилника не укида нити ограничава, Уставом СРЈ, утврђена слобода или право на употребу жалбе. Наиме, околност што оспореном одредбом није прописано и право на двостепеност одлучивања о томе да ли су лица која конкуришу за функцију електора у скупштини електора националних мањина поднела потпуне пријаве, не чини ту одредбу несагласном са Уставом СРЈ, будући да се том одредбом не искључује двостепеност одлучивања о том праву, јер се, у конкретном случају, примењују правила Закона о општем управном поступку којима је обезбеђено право на двостепеност одлучивања. Сем тога, Савезни уставни суд, на основу Устава СРЈ, није надлежан да оцењује уставност непостојеће опште норме.

4.5. Поводом оцене сагласности оспорене одредбе члана 24. став 1. оспореног Закона са одредбом члана 19. став 13. истог Закона, Савезни уставни суд, на основу Устава СРЈ, није надлежан да оцењује међусобну сагласност одредаба различитих савезних закона, као ни одредаба истог савезног закона, како се то поднетим предлогом захтева, па су се, у том делу предлога, стекли услови да Суд, на основу члана 29. став 1. тачка 1. Закона о Савезном уставном суду, предлог одбаци.

5. Савезни уставни суд, на основу члана 124. став 1. тачка 2) Устава СРЈ, члана 68. став 1. тачка 10) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, бр. 36/92) и члана 24. Пословника Савезног уставног суда („Службени лист СРЈ”, бр. 44/93 и 25/95), на седници одржаној 20. новембра 2002. године, донео је

Одлуку

1) Одбија се предлог да се утврди да одредбе члана 24. ст. 1, 2, 3. и 4. Закона о заштити права и слобода националних мањина („Службени лист СРЈ”, бр. 11/2002) и одредбе члана 4. и члана 8. став 2. Правилника о начину рада скупштине електора за избор

савета националних мањина („Службени лист СРЈ”, бр. 41/2002) нису сагласне са Уставом СРЈ.

2) Одбацује се предлог да се утврди да одредба члана 24. став 1. Закона о заштити права и слобода националних мањина („Службени лист СРЈ”, бр. 11/2002) није сагласна са одредбом члана 19. став 13. истог Закона.

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: председник Савезног уставног суда др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

I У број 181/2002, 193/2002 и 197/2002
20. новембра 2002. године
Београд

Председник
Савезног уставног суда
др **Момчило Грубач**, с. р.

699.

Савезни уставни суд, на седници одржаној 6. новембра 2002. године, размотрио је уставну жалбу Милене Арежине из Београда, од 13. августа 2001. године, и на основу члана 124. став 1. тачка 6. и члана 128. Устава СРЈ, члана 16. Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92) и члана 2. став 2. Пословника Савезног уставног суда („Службени лист СРЈ”, бр. 44/93 и 25/95), донео је

РЕШЕЊЕ

Жалба се одбија као неоснована.

Образложење

1. Милена Арежина из Београда, поднела је уставну жалбу против Одлуке о разрешењу од дужности судије и дужности председника Привредног суда у Београду („Службени гласник РС”, број 33/2001). Сматра да је оспорена Одлука донета на основу незаконито спроведеног поступка у којем јој није било обезбеђено право на одбрану. Другим речима, наводи да је оспорена одлука донета на основу незаконито спроведеног поступка из следећих разлога: да је иницијативу за разрешење дужности судије и дужности председника Привредног суда у Београду – подносиоца уставне жалбе – поднео заменик министра правде Зоран Балиновац: „као апсолутно неовлашћени подносилац”, јер на основу члана 48. став 3. Закона о судовима ту иницијативу, поред осталих, може дати само министар правде, а не и његов заменик који, на основу тада важећих прописа, врши само оне послове у министарству које га министар овласти или пак у случају када је министар: „неодложно спречен да их врши”; да у конкретном случају министар правде Драгољуб Јанковић није овластио свог заменика Зорана Балиновца да поднесе наведену иницијативу, нити је министар тада био спречен да обавља своје редовне послове; да је подносилац наведене иницијативе прекорачио своја овлашћења „самовласно, без сагласности, па чак и без знања и скривено од министра Јанковића”; да дата иницијатива ни садржајно није у складу са одредбом члана 48. став 5. Закона о судовима, јер не садржи разлоге за покретање поступка за разрешење од дужности; да је председник Врховног суда Србије, на основу претходно наведене мањкаве иницијативе, донео решење о покретању поступка за разрешење од дужности судије и дужности председника Суда, и то са образложењем да се исто доноси на основу предлога министра правде иако тај министар није ни поднео ту иницијативу; да се у наведеном решењу не наводи ни један разлог на основу чега је поступак покренут, већ се упућује на утврђивање неке будуће одговорности и то само за председника Суда; да у току поступка рада Комисије Вишег привредног суда на утврђивању стања ствари у раду подносиоца уставне жалбе није омогућено подносиоцу те жалбе да присуствује раду наведене комисије, па је, на тај начин, повређено право на одбрану; и на крају предлаже да Савезни уставни суд поништи оспорени акт, будући да, на основу члана 49. став 3. Закона о судовима, који је важио у време доношења оспорене одлуке, није допуштена судска заштита против те Одлуке.

2. У току поступка Савезни уставни суд утврдио је следеће стање ствари:

Дана 9. октобра 2000. године, под бројем 021-05-16/2000-01-69, заменик министра правде Републике Србије – Зоран Балиновац, дао је председнику Врховног суда Србије иницијативу да се Милена Арежина разреши дужности судије и председника Привредног суда у Београду; у иницијативи је наведено: да је Министарство правде обавештено да постоје озбиљни недостаци у начину на који председница Привредног суда у Београду, Милена Арежина, руководи судом и врши дужности судије, а пре свега у погледу премештаја судија из једне у другу материју мимо услова и поступка предвиђених судским пословником, неправилном одузимању предмета судијама и њиховој додели другим судијама и у погледу њеног непримереног односа према судијама; да је знатан број судија и запослених у Привредном суду у Београду упути Министарству правде 9. октобра 2000. године, петицију у којој се тражи смена председника Суда; да је незадовољство начином на који се руководи Судом било присутно и на састанку са судијама и запосленим у Суду, на коме је 9. октобра 2000. присуствовао и заменик министра правде; и на крају се предлаже да се, сходно члану 29. ст. 6. и 7. и члану 46. тачка 3) Закона о судовима, покрене поступак да се Милена Арежина разреши дужности судије и председника Привредног суда у Београду.

Председник Врховног суда Србије, Решењем VII Су број 94/00, од 9. октобра 2000. године, на основу члана 48. став 1. Закона о судовима, покренуо је поступак за разрешење од дужности судије и председника суда Милене Арежине, председника Привредног суда у Београду, из разлога наведених у члану 46. став 1. тачка 3) у вези са чланом 29. став 7. Закона о судовима. У образложењу решења наведено је: да је оцењено, на основу образложеног предлога Министарства правде Републике Србије, број 021-05-16/2000-01-69, од 9. октобра 2000. године и мишљења председника Вишег привредног суда о незадовољству у Привредном суду у Београду начином рада и руковођења председника Суда, да у Привредном суду у Београду постоје отежани услови за нормално извршавање послова у суду и остваривање његових уставом и законом утврђених функција. Зато се предлаже да се спроведе поступак у коме ће се утврдити постојање одговорности председника суда за организацију и руковођење пословима у наведеном суду.

Председник Вишег привредног суда у Београду, Решењем V. Су број 16/00-50, од 9. октобра 2000. године, на основу овлашћења из члана 51. став 3. Закона о судовима удаљио је Милену Арежину од дужности судије и председника Привредног суда у Београду, из истих разлога из којих је и покренут поступак за разрешење од дужности судије и председника Привредног суда у Београду.

Наредбом председника Вишег привредног суда, од 12. октобра 2000. године, образована је Комисија састављена од судије Вишег привредног суда са захтевом да изврши ванредни преглед рада Привредног суда у Београду и председника суда и то за период од 17. до 19. октобра 2000. године. Наведена комисија је, дана 19. априла 2001. године, поднела председнику Врховног суда Србије извештај у вези са покретањем поступка разрешења Милене Арежине од дужности судије и председника Привредног суда у Београду.

Из записника са Опште седнице Врховног суда Србије, одржане 25. априла 2001. године, утврђено је да је разматрана трећа тачка дневног реда под називом: „Утврђивање разлога за разрешење од судијске функције Милене Арежине, председника Привредног суда у Београду”; да је Милена Арежина била присутна на општој седници за време разматрања наведене тачке дневног реда и да је дала своју одбрану; да је након проведене расправе, општа седница једногласно утврдила да постоје разлози за разрешење Милене Арежине од судијске дужности, а самим тим и дужности председника Суда.

Оспорена одлука о разрешењу од дужности судије и дужности председника Привредног суда у Београду, Милене Арежине, донета је, на основу члана 3. Закона о судовима („Службени гласник РС”, број 46/91, 60/91, 18/92 и 71/92) из разлога прописаних у члану 46. тачка 3) и члана 29. став 7. тога закона. Наведеним члановима прописано је: да председнике судова, судије и судије по-

ротнике бира и разрешава Народна скупштина (члан 3); да ће се судија и судија поротник разрешити од судијске дужности против своје воље, ако се утврди да нестручно и несавесно обавља судијску функцију (члан 46. став 1. тачка 3); да ће се, уколико се утврди одговорност председника суда за неизвршавање послова у суду, председник разрешити те дужности, а ако не постоје разлози за разрешење од судијске функције, остаје у суду као судија (члан 29. став 7).

Одредбом члана 48. ст. 3, 5, 6. и 7. наведеног Закона о судовима прописано је да иницијативу за покретање поступка за разрешење судије, могу дати председник суда и седница свих судија за судије односно суда, председник непосредно вишег суда, министар правде и надлежно тело Народне скупштине; да се у иницијативи наводе разлози за покретање поступка за разрешење судије, односно судије поротника; да се иницијатива доставља заједно са потребним подацима и доказима Врховном суду Србије и да Врховни суд спроводи поступак у коме утврђује да ли постоје разлози за разрешење и о томе обавештава Народну скупштину у року од 60 дана од дана када му је достављена иницијатива за покретање поступка за разрешење.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 2) истог Закона прописано је да Општа седница Врховног суда, коју сачињавају председник и судије Суда, утврђује постојање разлога за престанак судијске функције и разрешење судије и о томе обавештава Народну скупштину.

Из одговора на уставну жалбу Одбора за правосуђе и управу Народне скупштине Републике Србије, 09 број 118-1064/02, од 1. октобра 2002. године, утврђено је: да је тај одбор одлучујући о предлогу за разрешење Милене Арежине као председника суда и као судије, због нестручног и несавесног обављања функције, имао у виду и обавештење Опште седнице Врховног суда Србије на којој је једногласно утврђено да постоје разлози за наведено разрешење; као и то да је наведени Одбор констатовао да је у поступку утврђивања одговорности поштована процедура предвиђена Законом о судовима, па је Народној скупштини Републике Србије и утврђен предлог за разрешење Милене Арежине од дужности председника и судије Привредног суда у Београду.

Одредбом члана 26. Устава СРЈ утврђено је да свако има право на једнаку заштиту својих права у законом утврђеном поступку и да се свакоме јамчи право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу.

Одредбом члана 29. став 1. Устава СРЈ утврђено је да се свакоме јамчи право на одбрану пред органом надлежним за вођење поступка, а одредбом члана 54. став 2. утврђено је да запосленима може престати радни однос против њихове воље под условом и на начин утврђен законом и колективним уговором. Одредбом члана 65. став 1. Устава СРЈ утврђено је да је свако дужан да се придржава устава, закона и других прописа и општих аката.

Одредбом члана 124. став 1. тачка 6) и члана 128. Устава СРЈ утврђено је да Савезни уставни суд одлучује о уставним жалбама због повреде појединачним актом или радњом слобода и права човека и грађанина утврђених Уставом СРЈ кад није обезбеђена друга правна заштита.

Савезни уставни суд утврдио је да, у конкретном случају, постоје процесне претпоставке за мериторно одлучивање о поднетој уставној жалби тј. да је иста допуштена.

Савезни уставни суд, полазећи од утврђеног стања ствари које се односи на чињеничне и правне премисе предмета спора утврдио је да је поступак који је претходио доношењу оспорене Одлуке правилно спроведен и да је оспорени појединачни акт донет по закону предвиђеној процедури, па су се, због тога, стекли услови да се уставна жалба одбије као неоснована. Другим речима, Савезни уставни суд је утврдио да оспореним појединачним актом нису, подносиоцу уставне жалбе, повређена Уставом СРЈ утврђене слобода и права, па, према томе, ни право на одбрану пред државним органом – Врховним судом Србије – надлежним за вођење поступка за утврђивање постојања разлога за престанак судијске функције и разрешење од судијске дужности и од дужности председника Привредног суда у Београду, нити је повређен законом утврђени поступак, како се то уставном жалбом

наводи. Наиме, несумњиво је утврђено да је подносиоцу уставне жалбе било омогућено да се, у току поступка за утврђивање разлога за разрешење од дужности судије и од дужности председника Привредног суда у Београду, изјасни о тим разлозима тј. да да своју одбрану која је и дата на Општој седници Врховног суда Србије, и да је законом прописани поступак, у коме је оспорени акт донет, у целости испоштован. Околност, што Општа седница Врховног суда Србије није прихватила дату одбрану и што подносиоцу уставне жалбе није омогућено да суделује у раду стручне Комисије Вишег привредног суда у Београду, нема значај који се жалбом даје. Ово, због тога што је извештај наведене Комисије био, поред осталог, и предмет расправе на самој Општој седници Врховног суда Србије са којим је подносилац уставне жалбе била упозната и на који јој је било омогућено да да своје примедбе тј. своју одбрану. На основу извештаја наведене стручне Комисије, коју су чиниле четири судије Вишег привредног суда, и налаза судије известиоца Драгице Марјановић, и дате одбране, Општа седница Врховног суда Србије је извела закључак да су се стекли законом прописани разлози за разрешење Милене Арежине од судијске дужности и дужности председника Привредног суда у Београду, будући да утврђене радње које, по мишљењу Комисије, указују на њено нестручно и несавесно обављање наведених функција (радње које су се односиле на задржавање предмета; радње на одбијање да поступи по налазима Врховног суда у предметима где су одлуке Привредног суда у Београду и по два пута укидане, посебно на радње у вези с предметом у коме се радило о издвајању „Имлека” из ПКБ, у коме је подносилац уставне жалбе писмено навела да никада неће поступити по налозима Врховног суда). Кад се овоме додају и други утврђени поступци подносиоца уставне жалбе, као судије и председника суда, а односе се на радње: неблагоприятног достављања другостепених одлука странкама; распореда предмета судијама и промене тог распореда у току године, без мишљења колегијума; наредба да се изврши размена свих предмета између појединих судија супротно члану 20. судског пословника; у неколико предмета извршен је упис у судски уписник уз истовремено донети закључак за допуну документације; и друге неправилности говори о непоштовању законом утврђеног поступка и утврђених чињеница које представљају, по мишљењу надлежног органа, законом утврђене разлоге за разрешење од дужности судије и дужности председника Привредног суда у Београду. Општа седница Врховног суда Србије је утврдила разлоге за разрешење од обе наведене дужности, пошто су те функције истовремено и вршене од стране истог лица, а нестручност појединих предузетих радњи неодвојиво је везана за вршење судијске дужности о чему су на расправи Опште седнице Врховног суда дати уверљиви, јасни и логични разлози.

Даље, неосновани су наводи жалбе о томе да је у доношењу оспорене Одлуке повређен законом прописан поступак, пошто је иницијативу за покретање поступка за разрешење подносиоца жалбе од судијске и председничке дужности поднео заменик министра правде, а не министар правде као овлашћено лице за доношење те иницијативе, на основу члана 48. став 3. Закона о судовима. Ова неоснованост, пре свега, постоји, због тога, што је општепозната (ноторна) чињеница да заменик министра, као и заменик лица које обавља друге функције, замењује носиоца одређене функције у вршењу исте функције у случају спречености или одсутности носиоца одређене функције, или у вршењу одређених послова које му носиоца функције повери. Једна од функција министра правде, сагласно наведеном Закону о судовима, је и доношење иницијативе за покретање поступка за разрешење од судијске дужности и дужности председника суда, јер се одредбе тог закона односе и на председника суда, уколико законом није друкчије одређено. Према томе, у конкретном случају довољно је да је одређеног дана министар правде био одсутан или спречен у вршењу своје функције, тада његов заменик врши све његове функције, па и доношење наведене иницијативе. Исти случај, односно, у истој правној ситуацији, налази се, на основу члана 29. став 3. Закона о судовима, и судија који замењује председника суда одређен распоредом послова ако је председник спречен или одсутан са посла. Околност што је законом прописано да наведену иницијативу, поред осталих, може дати и минис-

тар правде не значи да је тиме искључено то овлашћење његовом заменику у случају да је министар спречен или одсутан, како се то жалбом наводи, односно да је тиме: „самовласно без сагласности па чак и без знања и скривено од министра Јанковића дао ту иницијативу и тако прекорачио своја овлашћења”, како се такође у жалби наводи. Вршење функције заменика министра у случају његове одсутности или спречености од стране његовог заменика и не захтева сагласност самог министра, већ је то законска претпоставка да се дужност заменика обавља у складу са „вољом” самог министра. Околност што накнадно министар правде није повукао дату иницијативу за покретање поступка, указује да је она дата на основу закона и да се и он сагласио са том иницијативом, будући да је иницијатор овлашћен да, у току поступка, до доношења одлуке, исту повуче.

Према томе, у конкретном случају, у законом прописаном поступку чињенично стање је утврђено од стране законом предвиђених органа. У том поступку Савезни уставни суд сматра да нису повређене Уставом СРЈ утврђене слободе и права човека и грађанина, па, према томе, ни права утврђена чланом 26, чланом 29. став 1, чланом 54. став 2. и чланом 65. став 1. Устава СРЈ како се то жалбом наводи.

Савезни уставни суд, на основу Устава СРЈ, није надлежан да оцењује целисходност оспорене Одлуке о разрешењу од дужности судије и дужности председника Привредног суда у Београду.

Оцењујући остале наводе жалбе Савезни уставни суд налази да су без утицаја на уставност и законитост оспорене Одлуке, па је одлучио као у изреци решења.

Савезни уставни суд донео је ово решење у саставу: председник Савезног уставног суда др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

Уж број 30/2001
6. новембра 2002. године
Београд

Председник
Савезног уставног суда
др **Момчило Грубач**, с. р.

700.

На основу члана 16а. став 2. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000) и тачке 21. Одлуке о условима и начину снабдевања банака новчаницама и кованим новцем („Службени лист СРЈ”, бр. 65/2002), гувернер Народне банке Југославије доноси

У П У Т С Т В О

О НАЧИНУ И ПОСТУПКУ ПРАРАДЕ НОВЧАНИЦА И КОВАНОГ НОВЦА И ЗАМЕНЕ ПОХАБАНИХ И ОШТЕЋЕНИХ НОВЧАНИЦА И ОШТЕЋЕНОГ КОВАНОГ НОВЦА И О НАЧИНУ ОТКРИВАЊА ФАЛСИФИКАТА НОВЧАНИЦА И КОВАНОГ НОВЦА И ПОСТУПАЊА СА ФАЛСИФИКАТИМА

1. Овим упутством уређују се начин и поступак прераде новчаница и кованог новца и замене похабаних и оштећених новчаница и оштећеног кованог новца, као и начин откривања у банкама фалсификата новчаница и кованог новца и поступања са фалсификатима.

2. Банка је дужна да прерађује готов новац, да одваја похабани, оштећени, ваноптицајни и макулатурни новац и да утврђује аутентичност новчаница и кованог новца.

3. Банка је дужна да, водећи рачуна да лице новчанице буде окренуто према горе, новчанице разврстава и пакује по врстама и апоенима – у пакете од по 100 комада новчаница на које се ставља карика за паковање новчаница, у свежње од по 1.000 комада (10 пакета), односно у аманете који не могу да садрже више од 20.000 комада (20 свежњева) новчаница.

4. Карика за паковање новчаница мора да садржи назив банке која је извршила паковање, апоен и износ новчаница, потписе бројача и лица које је извршило накнадну контролу бројне тачности и датум паковања.

Десет пакета новчаница истог апоена и издања формира се у свежањ и везује машином за везивање (унакрсно траком за везивање новца) или вакуумирањем. На последњем пакету свежња обавезно се уписује датум везивања и стављају потписи контролног бројача и лица које је извршило везивање.

Аманет мора бити спакован у бешавну врећу на такав начин да су вредности потпуно безбедне. На аманету се налази картон на коме су уписани назив банке, износи и апоенска структура новчанице, датум паковања и потписи лица који су извршили паковање.

5. Ковани новац истог апоена мора бити запакован у платнену врећу у коју се пакује 1.000 комада апоена од 50 пара и 1 динара, а 500 комада апоена од 2 и 5 динара.

На платненој врећици с кованим новцем мора бити картон на коме је уписан назив банке, апоен и износ кованог новца и датум паковања, као и стављени потписи чланова комисије који су паковали тај новац.

6. Похабане и оштећене новчанице и оштећени ковани новац замењују се у филијалама и експозитурама Народне банке Југославије.

7. Похабаним новчаницама, у смислу овог упутства, сматрају се новчанице које су дотрајале услед употребе или њихов изглед више не одговара захтевима и потребама редовног оптицаја.

Похабане новчанице замењују се у пуном износу.

8. Степен оштећења новчаница утврђује се употребом мера од провидног материјала, израђених посебно за сваки апоен и за свако издање новчаница, с тим што је свака мера подељена на 100 једнаких правоугаоника, а један правоугаоник одговара једном проценту (1%) површине целе новчанице.

При утврђивању степена оштећења новчаница мерама из става 1. ове тачке, у обзир се узимају само потпуно покривени правоугаоници.

Народна банка Југославије обезбедиће банкама потребне количине мера из става 1. ове тачке.

9. У пуном износу замењују се следеће оштећене новчанице:

1) новчаница која је исцпана на два дела или више делова па лепљењем састављена у целу новчаницу, а поред тога је похабана и неподобна за оптицај;

2) новчаница која је услед дугог оптицаја похабана и при том оштећена писањем или цртањем, поливена мастилом, бојом или масноћом, нагорела, нагрижена, оштећена труљењем, прогорела, избледела због прања услед дејства хемикалија или на други начин – ако то оштећење не прелази 40% површине исправне новчанице;

3) новчаница која је по свом изгледу подобна за оптицај и чије оштећење, настало на један од начина наведених у одредби под 2 овог става, не прелази 40% површине исправне новчанице;

4) новчаница којој недостаје део чија површина износи највише 6% површине исправне новчанице (дозвољено оштећење), без обзира на то да ли је то оштећење на једном месту или на више места;

5) новчаница која је зацепљена, без обзира на дужину зацепљења.

10. Уз накнаду замењују се следеће оштећене новчанице:

1) новчаница чија површина дела поднесеног ради замене за целу новчаницу износи најмање 60% површине исправне новчанице;

2) новчаница која је исцпана на два дела или више делова па лепљењем састављена у целу новчаницу, која би, да није тако поцепана, била подобна за оптицај;

3) новчаница која је оштећена писањем или цртањем, поливена мастилом, бојом или масноћом, нагорела, нагрижена, оштећена труљењем, прогорела, избледела због прања услед дејства хемикалија или на други начин – ако то оштећење прелази 40% површине исправне новчанице.

11. Не замењују се новчанице које су оштећене на један од следећих начина:

1) ако површина дела поднесеног ради замене за целу новчаницу износи мање од 60% површине исправне новчанице;

2) ако новчаница недостају два дела округлог облика чији пречници износе по 20 mm, а одстојање праволинијски водоравно

лево и десно од средишта новчанице по 25 mm, без обзира на величину осталих делова који јој недостају.

12. Изузетно од тачке 11. овог упутства, новчаница чија површина дела поднесеног ради замене за целу новчаницу износи мање од 60% површине исправне новчанице а нагорела је, нагорижена, прогорела или оштећена труљењем – замењује се, уз накнаду, у Дирекцији Народне банке Југославије за послове трезора (у даљем тексту: Дирекција), али само ако претходно комисија, коју именује гувернер или лице које он овласти, оцени да је реч о несумњиво аутентичној новчаници за коју се са сигурношћу може утврдити да делови који јој недостају нису могли бити замењени, односно да се неће моћи поднети на замену.

У случају да комисија из става 1. ове тачке није у могућности да поуздано утврди да је реч о несумњиво аутентичној новчаници и да делови који јој недостају нису могли бити замењени, односно да се неће моћи поднети на замену – таква новчаница се шаље на експертизу у Завод за израду новчаница и кованог новца – Топчидер (у даљем тексту: Завод), од чијег налаза зависи да ли ће се новчаница заменити.

13. За извршену услугу замене оштећених новчаница из тачке 10. и тачке 12. став 2. овог упутства, подносилац тих новчаница плаћа Народној банци Југославије износ утврђен одлуком којом је утврђена јединствена тарифа по којој се наплаћују накнаде за услуге које врши Народна банка Југославије.

14. Оштећеним кованим новцем, у смислу овог упутства, сматра се ковани новац који је постао неупотребљив за даљи оптицај услед дејства неке спољне силе, али само ако су у питању цели и несумњиво аутентични примерци тог новца.

Оштећени ковани новац замењује се у пуном износу.

15. Макулатурама новчаница и кованог новца, у смислу овог упутства, сматрају се примерци новчаница и кованог новца који су у Заводу израђени са извесном грешком и као такви пуштени у оптицај.

Макулатуре новчаница и кованог новца које се, као законско средство плаћања налазе у оптицају – замењују се у пуном износу.

16. Народна банка Југославије о сваком новом типу фалсификата новчаница и кованог новца циркуларним писмом обавештава банке, наводећи све карактеристике тог фалсификата.

17. Ако се у стању готовог новца у банци уочи примерак новца за који се сумња да је фалсификат, такав се примерак изузима и шаље Дирекцији, ради слања на експертизу у Завод.

Ако се експертизом у Заводу утврди да је реч о фалсификату, банка с таквим примерцима новца поступа на исти начин као с мањковима у готовом новцу, а ако се утврди да је у питању оригинални новац – банка износ новца који је послала на експертизу враћа у стање готовог новца.

18. Ако овлашћена лица филијале, односно експозитуре Народне банке Југославије при контроли бројне тачности и исправниности готовог новца – одмах после пријема готовог новца од банке у присуству радника банке или накнадно, на основу пријема декларисане вредности – уоче примерак новца за који се сумња да је фалсификат, износ таквог новца сматраће се мањком, који банка може надокнадити одмах тако што ће положити износ новца који недостаје или ће Дирекција задужити жиро-рачун банке.

Са примерцима готовог новца за који се сумња да је фалсификат – филијала, односно експозитура Народне банке Југославије поступа на начин утврђен у тачки 17. став 1. овог упутства.

Ако се експертизом у Заводу установи да је реч о оригиналном новцу, износ таквог готовог новца сматраће се вишком, који Дирекција уплаћује на жиро-рачун банке.

19. Ово упутство ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”, а примењиваће се од 1. јануара 2003. године.

О. бр. 119
6. децембра 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

701.

На основу члана 64. тач. 1. до 3. и тачка 5. Закона о рачуноводству („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96, 74/99, 22/2001 и 70/2001), Савезни завод за статистику утврђује

КОЕФИЦИЈЕНТЕ

РАСТА ЦЕНА У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ ЈУГОСЛАВИЈИ

1. Месечни коефицијент раста цена на мало у новембру 2002. године у односу на октобар 2002. године је 0,018.

2. Коефицијент раста цена на мало од почетка године до краја новембра 2002. године је 0,134.

3. Коефицијент просечног месечног раста цена на мало од почетка године до краја новембра 2002. године је 0,011.

4. Коефицијент раста цена на мало у новембру 2002. године у односу на исти месец 2001. године је 0,154.

Бр. 3304-1/12
5. децембра 2002. године
Београд

Помоћник директора
Драги Стојиљковић, с. р.

702.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ

О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА

Емитенту: Акционарско друштво за прераду и промет нафте „Нафта” Панчево са седиштем: Панчево, даје се одобрење за III емисију акција у вредности од 14.980.000,00 динара.

Број: 4/0-02-749/11-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

703.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ

О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА

Емитенту: Micro Finance Bank, а.д. Београд са седиштем: Београд, даје се одобрење за II емисију акција у вредности од 360.000.000,00 динара.

Број: 4/0-02-697/10-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

704.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА**

Емитенту: Kreditno-eksporna banka, Акционарско друштво Београд, са седиштем: Београд, даје се одобрење за V емисију акција у вредности од 61.000.000,00 динара.

Број: 4/0-02-768/5-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

705.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА**

Емитенту: „Meridian bank”, Акционарско друштво Нови Сад са седиштем: Нови Сад, даје се одобрење за XIII емисију акција у вредности од 30.000.000,00 динара.

Број: 4/0-02-602/5-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

706.

На основу члана 69. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА КУПОВИНУ АКЦИЈА КОЈИМА КУПАЦ СТИЧЕ 25% И ВЕЋЕ УЧЕШЋЕ У ОСНОВНОМ КАПИТАЛУ АКЦИОНАРСКОГ ДРУШТВА**

Емитенту: Депозитно-кредитна банка а.д. Београд са седиштем у Београду, даје се одобрење да купац Нуро Алре-Adria-Bank A. G. Klagenfurt, стекне 25% и веће учешће у основном капиталу друштва.

Број: 4/0-05-786/4-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

707.

На основу члана 93. а у вези са чланом 18. Закона о берзама, берзанском пословању и берзанским посредницима („Службени лист СРЈ”, бр. 90/94), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ДОЗВОЛЕ ЗА РАД БЕРЗАНСКОГ ПОСРЕДНИКА**

Берзанском посреднику брокерског начина трговине „Нуро-roker” а. д. Београд, са седиштем у Београду, III булевар бр. 25, даје се дозвола за рад за обављање брокерског начина трговине у туђе име и за туђ рачун.

Број: 5/0-02-784/3-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

708.

На основу члана 93. а у вези са чланом 18. Закона о берзама, берзанском пословању и берзанским посредницима („Службени лист СРЈ”, бр. 90/94), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ДОЗВОЛЕ ЗА РАД БЕРЗАНСКОГ ПОСРЕДНИКА**

Берзанском посреднику брокерског начина трговине „Euro-hipo” а.д. Београд, са седиштем у Београду, Булевар краља Александра 318, даје се дозвола за рад за обављање брокерског начина трговине у туђе име и за туђ рачун.

Број: 5/0-02-794/3-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

709.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

ДОПУНСКО РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА**

Емитенту: Берзански посредник брокерског начина трговине „City Trust Securities” а. д. Београд, са седиштем: Београд, даје се одобрење за продужење рока за уплату акција II емисије у укупном трајању од 90 дана од дана пријема Решења Комисије о давању одобрења за II емисију акција бр. 4/0-02-453/4-02 од 18. јула 2002. године.

Број: 4/0-02-453/8-02
26. септембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

710.

На основу члана 72. Закона о хартијама од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 26/95 и 59/98), Савезна комисија за хартије од вредности и финансијско тржиште доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ ОДОБРЕЊА ЗА ЕМИСИЈУ АКЦИЈА**

Емитенту: Комерцијална банка а.д. Београд са седиштем: Београд, даје се одобрење за XII емисију акција у вредности од 600.000.000,00 динара.

Бр. 4/0-02-945/7-02
29. новембра 2002. године
Београд

Председник Комисије
Веселин Рајковић, с. р.

УКАЗИ

На основу члана 96. Устава Савезне Републике Југославије, председник Савезне Републике Југославије доноси

УКАЗ**О ОПОЗИВУ СА ДУЖНОСТИ ИЗВАНРЕДНОГ И ОПУНОМОЋЕНОГ АМБАСАДОРА САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ НИГЕРИЈИ****I**

Опозива се
Тихомир Ненадић, са дужности изванредног и опуномоћеног амбасадора Савезне Републике Југославије у Савезној Републици Нигерији.

II

Савезни министар за иностране послове извршиће овај указ.

III

Овај указ ступа на снагу одмах.

Указ бр. 1/2-01-0002/2002-6
21. новембра 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
др **Војислав Коштуница**, с. р.

На основу члана 96. Устава Савезне Републике Југославије, председник Савезне Републике Југославије доноси

УКАЗ

**О ПОСТАВЉЕЊУ НА ДУЖНОСТ ИЗВАНРЕДНОГ И
ОПУНОМОЋЕНОГ АМБАСАДОРА САВЕЗНЕ
РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ У КРАЉЕВИНИ ШВЕДСКОЈ**

I

Поставља се

Дејан Васиљевић, на дужност изванредног и опуномоћеног амбасадора Савезне Републике Југославије у Краљевини Шведској.

II

Савезни министар за иностране послове извршиће овај указ.

III

Овај указ ступа на снагу одмах.

Указ бр. 1/2-01-0001/2002-9
14. новембра 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
др **Војислав Коштуница**, с. р.

ПОСТАВЉЕЊА И РАЗРЕШЕЊА

На основу члана 14. став 3. Уредбе о образовању савезних министарстава, других савезних органа и организација и служби Савезне владе („Службени лист СРЈ”, бр. 41/2001, 42/2001 и 43/2001), Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ

**О РАЗРЕШЕЊУ ПОМОЋНИКА САВЕЗНОГ МИНИСТРА
ПРАВДЕ**

Разрешава се Тамара Лукшић Орландић дужности помоћника савезног министра правде, ради одласка на другу дужност.

Савезна влада

9 бр. 02-167/2002
5. децембра 2002. године
Београд

Председник
Драгиша Пешић, с. р.

На основу члана 4. став 2. Уредбе о образовању Савезне комисије за спречавање прања новца („Службени лист СРЈ”, бр. 15/2002), Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ

**О РАЗРЕШЕЊУ ЧЛАНА САВЕЗНЕ КОМИСИЈЕ ЗА
СПРЕЧАВАЊЕ ПРАЊА НОВЦА**

Разрешава се Весна Кнежевић дужности члана Савезне комисије за спречавање прања новца, ради одласка на другу дужност.

Савезна влада

9 бр. 02-163/2002
5. децембра 2002. године
Београд

Председник
Драгиша Пешић, с. р.

На основу члана 4. став 2. Уредбе о образовању Савезне комисије за спречавање прања новца („Службени лист СРЈ”, бр. 15/2002), Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ

**О ПОСТАВЉЕЊУ ЧЛАНА САВЕЗНЕ КОМИСИЈЕ ЗА
СПРЕЧАВАЊЕ ПРАЊА НОВЦА**

Поставља се Петар Поповић за члана Савезне комисије за спречавање прања новца.

Савезна влада

9 бр. 02-164/2002
5. децембра 2002. године
Београд

Председник
Драгиша Пешић, с. р.

САДРЖАЈ:

	Страна
693. Одлука о потврђивању Годишњег рачуна Народне банке Југославије за 2001. годину _____	1
694. Решење о давању сагласности за отварање Конзулата Републике Намибије у Савезној Републици Југославији, са седиштем у Београду _____	1
695. Решење о почетку рада Царинске испоставе Царинарнице Краљево, Нови Пазар _____	1
696. Правилник о садржини и подацима Регистра генетички модификованих организама и производа од генетички модификованих организама _____	1
697. Правилник о изменама Правилника о условима које морају испуњавати предузећа и друга правна и физичка лица која врше промет лекова, помоћних лековитих средстава и медицинских средстава _____	2
698. Одлука о одбијању предлога да се утврди да одредбе члана 24. ст. 1, 2, 3. и 4. Закона о заштити права и слобода националних мањина и одредбе члана 4. и члана 8. став 2. Правилника о начину рада скупштине електора за избор савета националних мањина нису сагласне са Уставом СРЈ _____	2
699. Решење Савезног уставног суда _____	5
700. Упутство о начину и поступку прераде новчаница и кованог новца и замене похабаних и оштећених новчаница и оштећеног кованог новца и о начину откривања фалсификата новчаница и кованог новца и поступања са фалсификатима _____	7
701. Коефицијенти раста цена у Савезној Републици Југославији _____	8
702. Решење о давању одобрења за емисију акција А.Д. „Нафта”, Панчево _____	8
703. Решење о давању одобрења за емисију акција А.Д. „Micro Finance Bank”, Београд _____	8
704. Решење о давању одобрења за емисију акција „Kreditno-exportna banka”, а.д. Београд _____	8
705. Решење о давању одобрења за емисију акција „Meridian Bank” а.д. Нови Сад _____	9
706. Решење о давању одобрења емитенту Депозитно-кредитна банка да купац Нуро Alpe-Adria-Bank a.g. Klagenfurt стекне 25% учешћа у основном капиталу _____	9
707. Решење о давању дозволе за рад берзанског посредника „Nurobroker” а.д. Београд _____	9
708. Решење о давању дозволе за рад берзанског посредника „Eurohiro” а.д. Београд _____	9
709. Допунско решење о давању одобрења за емисију акција „City Trust Securities” а.д. Београд _____	9
710. Решење о давању одобрења за емисију акција „Комерцијалној банци” а.д. Београд _____	9
Укази _____	9
Постављења и разрешења _____	10